

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

28. července 2013

ZASLAL:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: 2. SAMUELOVA 14, JEREMJÁŠ 18, ŘÍMANŮM 1-2

„NESTYDÍM SE ZA KRISTOVO EVANGELIUM“

Jak se cítíme, když máme příležitost povědět ostatním o naději, kterou máme to štěstí sdílet? Někdy, možná v závislosti na tom, s kým mluvíme, se můžeme cítit nepříjemně, když se snažíme sdělit něco, co mnoha lidem ve světě připadá vzdálené realitě. Právě to měl možná na mysli apoštol Pavel, když dostal inspiraci, aby napsal církvi v Římě:

„Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka“ (Římanům 1:16).

Mohli bychom se zeptat, za co se asi Pavel mohl stydět? Možná za to, že kázal o věcech, o kterých nikdy předtím nekázal; celý jeho dřívější život se točil okolo odmítání pohanů a přísného dodržování Mojžíšova zákona. Ale pro ty, kdo dříve bývali jeho společníky, měl nyní velmi odlišné poselství: Kristovo evangelium má moc proměňovat život všech lidí, ať se jedná o židy nebo pohany, muže či ženy, otroky či svobodné.

Zamysleme se trochu důkladněji nad tématem „studu“. Kde v Bibli nalezneme příklady lidí, kteří se styděli? Jak se chovali, jak na to reagovali ostatní a jaká ponaučení si z toho můžeme vzít, když se připravujeme na to, že budeme jíst a pít na památku našeho nepřítomného Pána?

Existuje jedno vhodné místo, kde začít: doba úplného a naprostého míru, jednoty a lásky, kde nebyl přítomen žádný stud (**Genesis 2:25**). Tento mír byl otřesen Adamem a Evou, kteří naslouchali slovům hada a zachovali se podle nich. Náhle si uvědomili svou vlastní hříšnost a nahotu:

„Hospodin Bůh zavolal na člověka: Kde jsi? On odpověděl: „Uslyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se“ (Genesis 3:9–10).

Onen pocit naprosté důvěry – nevinnosti – se nyní provždy změnil. Naši prarodiče poprvé v životě pocítili stud. Snažili se tedy učinit to, co je očividně nemožné: snažili se skrýt svou hříšnost před Bohem, nejprve tím, že si vyrobili oblečení, a poté tím, že se skryli.

Pokud nás to něčemu učí, pak tomu, že se nemůžeme přiblížit Bohu tak, jak chceme my. Pokud Písmo vyžaduje křest dospělého člověka poté, co porozumí záležitostem týkajícím se království Božího a jména Ježíše Krista (**Skutky 8:12**), pak nebudou přijaty žádné alternativy. Přes své nejlepší úsilí Adam a Eva stále cítili stud, který poznali, když si uvědomili svůj hřích, dokud jim Otec ve své nesmírné lásce a milosrdenství neumožnil cestu zpátky.

Když další autoři Písma rozmýšleli o vlastní hříšnosti a hříšnosti svých bližních, byli inspirováni, aby zaznamenali své pocity studu: *„Volal jsem: Můj Bože, stydím se a hanbím pozdvihnout k tobě svou tvář, Bože můj. Naše nepravosti se nám rozmohly až nad hlavu, naše provinění vzrostlo až k nebi“ (Ezdráš 9:6).*

Někteří lidé ve světě necítí žádný stud ohledně svých činů. Pavel je popisuje takto: *„Jsou pokrytci, lháři a mají vypálen cejch na vlastním svědomí“ (1. Timoteovi 4:2).* Prorok Sofonjáš shrnul přístup mnoha lidí tohoto světa ve své době takto: *„... kdo se dopouští bezpráví, nezná studu“ (Sofonjáš 3:5).*

Na rozdíl od těchto lidí bychom měli cítit stud, když se zamýšlíme nad svými hříchy. Otec si však dozajista nepřeje, abychom byli sebestřední a abychom se užírali lítostí do té míry, že se nebudeme schopni povznést nad svou vlastní nehodnost. Bratr, který se zamyslel nad něčím, co udělal nebo řekl, a rozhodl se proto, že není schopen zúčastnit se setkání, možná věří, že jedná s nejvyšší pokorou, jeho přístup je však odsouzený k

nezdaru. Ani bratr, který se domnívá, že jeho osobní hříchy jsou příliš velké na to, aby mu Bůh mohl odpustit, neoslavuje Všemohoucího.

Když rozjímáme nad hříchem, studem a odpuštěním, můžeme se zamyslet nad životy těch, kdo obdrželi milosrdenství našeho Boha: nad Saulem z Tarsu, zlodějem na kříži, nevěstkou Rachab či Davidem poté, co sesmilnil s Bat-šebou. Pokud všem těmto lidem (a mnoha dalším) Hospodin odpustil a přijal je, neměli bychom nikdy své vlastní hříchy považovat za příliš hrozné, než aby nám láskyplný Bůh odpustil. Božský stud – skutečné uznání naší nehodnosti – by nás měl motivovat, abychom se neustále nesoustředili na své minulé hříchy, nýbrž abychom raději reagovali dvěma pozitivními způsoby:

Nejprve musíme uznat, že nám může být odpuštěno jedině díky milosti našeho Otce, skrze krev Jeho Syna; měli bychom proto denně děkovat Bohu za Jeho nevýslovný dar a vyznávat před Ním své hříchy.

Dále bychom se měli rozhodnout, že se do budoucna polepšíme, a skutečně se snažit uspět tam, kde jsme v minulosti selhali. „*Kdo kryje svá přestoupení, nebude mít zdar, ale kdo je vyznává a opouští, dojde slitování*“ (**Přísloví 28:13**). Stud tedy může být dobrá věc, pokud nás motivuje k tomu, abychom litovali svých minulých hříchů:

„*Zármutek podle Boží vůle působí pokání ke spáse, a toho není proč litovat, zármutek po způsobu světa však působí smrt*“ (**2. Korintským 7:10**). Utrpení ve světě může způsobit nekonečné neštěstí, nenávisť nebo hořkost. Božské utrpení může a musí ve věřících vyvolat opravdovou, upřímnou lítost a vědomé úsilí napravit věci, ohledně nichž došlo k pochybení.

Co na toto téma praví Ježíš?

„*Kdo se stydí za mne a za má slova, za toho se bude stydět Syn člověka, až přijde v slávě své i Otcově a svatých andělů*“ (**Lukáš 9:26**).

Pro „stydět se“ je zde užito téhož slovo jako v Římanům, kapitola 1. Říká tedy Ježíš, že jestli cítíme stud kvůli pravdě, budeme odmítnuti, až se navrátí? Dozajista to znamená více. Kontext nám zde pomůže porozumět slovům Mistra: „*Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne*“ (**Lukáš 9:23**).

„Stydět se“ tedy znamená nedokázat žít tak jako Mistr – neukřížovat tělo. On to učinil obrazně (ve svém životě) a doslova (ve své smrti) a požaduje, abychom se snažili činit totéž jako on: denně nést kříž. A pokud poslechneme toto nejnáročnější přikázání a budeme se snažit ze všech svých sil napodobit příklad Ježíše v našem vzájemném kontaktu i ve styku s lidmi ve světě okolo nás, slib nesmrtelnosti bude náš. „*Milování, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest*“ (**1. Janův 3:2**).

To je zároveň příslib a zároveň výzva. Pokud jsme jako on nyní, pak se mu (z Boží milosti) budeme podobat i potom. Proto po nás slovo Boží požaduje, abychom se nepoddali vlivu naší doby a nepodlehli studu, nýbrž abychom pozvedli hlavu ve víře, že se blíží naše vykoupení (**Lukáš 21:28**). Skutečně, pokud se dokážeme povznést nad současné zkoušky naší doby a pohlédnout na to, co má přijít, dozvídáme se, že Hospodin na nás bude pamatovat a požehná nám: „*Ale oni toužili po lepší vlasti, po vlasti nebeské. Proto sám Bůh se nestydí nazývat se jejich Bohem. Vždyť jim připravil své město*“ (**Židům 11:16**).

Jak nádherný je tento slib. Všemohoucí stvořitel a udržovatel vesmíru, mocný Bůh Abrahama, Izáka a Jákoba, se za nás nebude stydět, stačí, že v Něj budeme věřit.

Když tedy sdílíme symboly, přičemž vzpomínáme na vše, co pro nás Mistr učinil, jsme vyzýváni k tomu, abychom věřili a podstoupili proces důkladného sebezpytování. Prvotřídní zlatník zkoumá drahý kámen a hledá v něm vady. Obchodník s uměním stráví spoustu času prohlížením mistrovského díla a ujišťováním se, že se nejedná o podvrh. A my se musíme důkladně podívat na svůj vlastní život a srovnat jej s dokonalým příkladem našeho Pána, když opět přijímáme symbolický pokrm a snažíme se napravit to, co se nám nepovedlo: „*Nechť každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije*“ (**1. Korintským 11:28**).